

אמרי שפר "קצג"
מתוך "ליקוטי שמדאל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

[ניתן להוריד את העלון ב: לדעת נט, אידישע ווינקעל, דרשו.]

אומץ איננו היעדר פחד. אומץ פירושו להרגיש פחד – ולפעול בכל זאת.

אותו תלמיד ישב ולמד עם רבו, ותוך כדי הלמוד בקש ממנו ר' לייב חסמן: "אתה יכול להגיש לי כוס מים, בבקשה?" הבחור מיהר לקום ממקומו, כדי להביא את הכוס המבוקשת, ואז עצר אותו ר' לייב ואמר לו: "רגע, רגע, למה, בעצם, אתה הולך להביא לי כוס מים?" "הרי זה שמוש תלמידי חכמים" – השיב מיד התלמיד. נענה המשגיח ואמר לו: "מדוע אינך חושב שמדובר בחסד ליהודי? וכי אלמלא הייתי תלמיד חכם, לא היית מביא לי?!..." עניין גמילות חסד וחשיבותו הגדולה נכתב במקורות רבים, אולם כדי להפנים זאת באמת אין מה שישווה וידמה לראיה מוחשית של התנהגותו של האדם הגדול בפועל.

אכילת הפירות בט"ו בשבט מזכירה לאדם שכמו הפירות המסבים תענוג, כך גם ברוחניות, כאשר אנו חורגים ממילוי החובות בלבד ומחפשים כיצד להביא נחת לקב"ה במעשים נוספים, מתמלא ליבנו עונג ושמחה, וקיום התורה והמצוות נעשה מתוך עונג.

אם האדם מסיר את צערו וטרדתו לפני השבת, ומכניס שמחה עצומה לליבו על עצם יום השבת – הקב"ה מסדר לו את טרדתו ופותר לו את מצוקתו, בעבור שהשתדל לכבוד השבת. כי מי שמשקיע לכבוד השבת – השבת הקדושה מחזירה לו. (רבנו החיד"א)

אם באים להשתנות - צריך להתרחק הרבה, שמא ישוב הלב להרגליו - "כי קרוב הוא!!" אם מתעוררים לעשות שנוי והתחדשות - חלילה מלאבד את חום הלב, וזה מה שלמדונו חז"ל (אבות ב', ד): "ואל תאמר לכשאפנה אשנה - שמא לא תפנה!!"

אם גשם יורד על שדה לא מעובדת, יגדלו בה רק קוצים ושיחי פרא. אבל אם הגשם מופיע אחרי החרישה והזריעה, היבול יהיה משובח. כך כתב הרי"צ לתלמידי ישיבה שעליהם לשקוד על לימודיהם בשקידה והתמדה כהכנה לקבלת הברכה מלמעלה.

אמר הרבי ממודז'יץ: נחום איש גמזו רשאי היה להשתמש במידה זו, של "גם זו לטובה" לגביו. אבל אין להשתמש בו לגבי הזולת: "ויהי בשלח פרעה את העם, כשמדובר על הכלל, "ולא נחם" (שמות יג, יז), אל תשתמשו במידתו של נחום איש גמזו..

אמרו חז"ל "מרובה מידה טובה ממידת פורענות". הטוב יש בו עוצמה גדולה פי כמה וכמה מהרע. איננו צריכים ללכת שולל אחר יכולת ההרס וההשמדה, כי בסופו של דבר עוצמת כוח הבניין גדולה לאין שיעור.

אני מאמין כי כמה מן התמורות החיוביות הגדולות בחיינו מגיעות כאשר חצינו את ים סוף שבדרך אל האתגר שלנו, ואין לנו דרך חזרה. יש רק דרך קדימה. שם נותן לנו א-לוהים את הכוח להילחם ולנצח. (הרב לורד יונתן זקס)

את הצפוי כל אחד יכול לעשות. כדי לבלוט עשה את הבלתי צפוי (שמואל אייזיקוביץ)

בדרשתו, פתח ר' יעקב יוסף ואמר: יהודים יקרים! יודע אני שעת צרה היא לכם, אולם מבטיח אני לכם כי אם תקבלו על עצמכם שלא לדבר בבית הכנסת דברי חולין, תסור כל צרה מעליכם! שהרי כך אומר הפסוק: "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" – "ה' ילחם לכם" ויצילכם אם "ואתם תחרישון"...

בני ישראל באו לאלים ממרה, ששם לא יכלו לשתות מים מפני שמרים הם, אבל בעוד כברת ארץ היו מים מתוקים לרוב. לו היו להם ביטחון וסבלנות, לא היו מלינים על משה, היו הולכים עוד מעט

ומגיעים אל מעיינות המים אשר באלים. אבל זו דרך בני-האדם, חסרי סבלנות הם ומלאי תרעומת. לכן מייד "ויילונו העם על משה". (חפץ חיים)

ברגע שנולד לאדם ילד – הוא מתיידע באופן חדש גם לעוצמת החיים וגם לחרדת המוות. (דויד גרוסמן)

בתורה הקדושה מסופר שכאשר פרצה המגפה במדבר, התבקש אהרן להקטיר קטורת ולעמוד בין המתים ובין החיים עד שהמגפה נעצרה בחסדי שמים. אף כיום, אמירת הקטורת לפני התפילה, בשחרית ובמנחה, סגולה מקורית היא כנגד מגפות רעות וכנגד כל מחלות הזמן המתרגשות ובאות לעולם. כך מקובל מפי צדיקים ומקורו מזהר הקדוש.

"דרך אחת ויחידה עומדת לפני יהודי: 'לנחותם הדרך' – שכל מעשיו יהיו אך ורק לעשיית נחת רוח לפניו יתברך" (רבי שלמה מרדומסק)

"האדם, בפעולותיו ובמעשיו, וכן בבדינותיו, הוא במהותו חיה מספרת-סיפורים". אנחנו מתוודעים לזהותנו על ידי כך שאנו מגלים מהו הסיפור שאנחנו חלק ממנו (או מהם הסיפורים שאנחנו חלק מהם). (אלסדייר מקינטאיר)

האדם עובד לשני אדונים: פעם ליוצרו ופעם ליצרו (הרה"ק רבי דב בר ממזריטש)

האדם עם כל חטאיו והכעסתו את השם יתברך, עומד לפניו ומבקש ממנו על הארת פנים "ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך", ואילו האדם לחברו ואפילו בידידו האהוב ביותר, גם על דמיון שווא מיד הוא בא להקפדה, ומונע ממנו הארת פנים ומראה לו פנים זועפות. וברור שלא זו הדרך. (הרה"ק רבי יחזקאל סרנא זיע"א ראש ישיבת חברון).

האדם עשה את הטכנולוגיה להכרחית, והיא עשתה אותו למיותר.

האדם צריך בכל עת להכניס אל לבו: "אני לא לוקח לבד". אני סך הכל מקבל. אם משמים נותנים לי, אני לוקח, ואם לא נותנים לי, אני לא לוקח...